

(పతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు.

కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు,

కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు.

వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

మనిషికి కావాల్సింది.

2016 హ్యూస్టన్ ఏర్పోర్ట్లో దుబాయ్ మీదుగా హైదరాబాద్ వెళ్ళే మా ఫ్లయిట్ బోర్డింగ్ కాల కోసం వేచి చూస్తున్నాం. ఫ్రీ వైఫై దొరకడంతో నేను పిల్లలతో ఛాట్ చేస్తూ టైం పాస్ చేస్తున్నాను.

దాదాపు అరగంట తర్వాత బోర్డింగ్ కాల వినిపించింది. మొదట వృద్ధులు, చిన్న పిల్లలన్నవారు రావాలని, మిగిలినవారు జోన్ నంబర్ ప్రకారం నిలబడాలని ఆనౌన్స్ చేశారు.

నేను హాండ్ బాగ్ మావారికి ఇచ్చి బాత్ రూం వైపు నడిచాను. లోపలకి వెళ్ళి, అద్దంలో నా మొహం చూసుకుంటుండగా అకస్మాత్తుగా హృదయ విదారకమైన ఏడుపు వినిపించింది. నేను ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాను. ఓ బాత్ రూంలోంచి వినిపిస్తోందా ఏడుపు. బిగ్గరగా, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నారెవరో! నేను మూసి వున్న ఆ తలుపు వంక ఆసక్తిగా చూశాను.

ఎవరు? ఎందుకు ఏడుస్తున్నారు? అది నాలంటి పెద్దావిడ ఏడుపులా నాకు తోచలేదు. ఆ అమ్మాయి మధ్య మధ్యలో 'ఓ మైగాడ్' అంటోంది.

'పాపం' పిచ్చితల్లి ఏం కష్టమొచ్చిందో అనుకున్నాను. నేను బాత్ రూంలోంచి బయటకి వచ్చేదాకా ఆ అమ్మాయి ఏడుస్తూనే ఉంది. ఇంకొద్దీసేపుండి, ఆ అమ్మాయి ఎవరో చూసిపోదాం అనుకున్నా కాని మావారు కంగారు పడతారని వచ్చేసాను.

ఆయన తాపీగా కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటూనే ఉన్నారు.

"మీకోటి తెలుసా? బాత్ రూంలో పాపం ఎవరో ఒకమ్మాయి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. ఎవరో చూద్దామని వెయిట్ చేసాకాని బయటకి రాలేదు. ఇంకా ఉంటే కంగారు పడతారని వచ్చేసాను" చెప్పాను.

"నాకేం కంగారులేదు. కావాలంటే వెళ్ళి చూడు" ఆయన నిర్లిప్తంగా చెప్పారు.

"అవును నా మీద ప్రేమంటేగా కంగారు ఉండడానికి? పాపం ఆ అమ్మాయి ప్రేమ విఫలమై ఏడుస్తున్నట్లుంది" నిష్ఠూరంగా చెప్పాను.

"గొంతు వినడం తప్ప మనిషిని చూడని నువ్వు అది అమ్మాయి గొంతు అని ఎలా నిర్ణయానికి వచ్చావు మైడియర్ వాట్సన్?" మావారు చదివే పుస్తకం మూసి అడిగారు.

"అది ఖచ్చితంగా అమ్మాయి గొంతే. నాలాంటి ఆంటీ గొంతుకాదు"

"అమ్మాయి అయితే సౌలభ్యం ఏమిటంటే నువ్వు ఆ అమ్మాయి ది లవ్ ఫెయిల్యూర్ అని కథలు అల్లచ్చు లేదా భర్తనించి దూరమైన భార్య లేదా మోసపోయిన యువతి... ఇలాంటి కథలు ఆంటీలకి సృష్టించలేవుగా? కోడళ్ళు పెట్టే బాధలొకటి చెప్పగలవు అంతే" నవ్వారు.

"అలా వెక్కిరించక్కర్లేదు ఖచ్చితంగా లవ్ లో ఫెయిల్ అయిన అమ్మాయే. పాపం ప్రియుణ్ణి తలచుకుని ఏడుస్తోంది." బాధగా చెప్పాను.

"అవును ఎక్కడా చోటు దొరకనట్లు ఎయిర్ పోర్ట్ గేట్ లో ఉన్న బాత్ రూంలో ఏడవడానికి వచ్చింది" వెటకారంగా చెప్పారు.

"అర్థమైంది. ఆ అమ్మాయి కొత్తగా పెళ్ళయిన అమ్మాయి. భర్తని వదిలి ఏదో అవసర పనిమీద ఇండియా వెళ్తోంది. భర్తని వదిలివెళ్తున్నానే అనే విరహాపు ఏడుపు అది" చెప్పాను.

"లేదా ఇండియాలో ఎవరికైనా హెల్త్ ఇష్యూస్ వచ్చి వెళ్తోందేమో? అందుకే ఏడుస్తోంది" మా వారు ఆలోచనగా చెప్పారు.

"అయిండచ్చు. మధ్య మధ్యలో ఓ గాడో మై గాడో ఏదో అంటోంది" సానుభూతిగా చెప్పారు.

ఇద్దరం వెళ్ళి క్యూలో నిలబడ్డాం.

విమానంలో మూడు సీట్లలో రెండు మావి. విండో సైడ్ సీట్ ఎవరిదో ఇంకా రాలేదు.

"ఈ సీట్ వాళ్ళు రాకపోతే బావుండు. హాయిగా పడుకుంటా" ఆశగా చెప్పాను. కానీ నా ఆశ నిరాశైంది. ఓ అమ్మాయి 'ఎక్స్ క్యూజ్ మి' అంటూ వచ్చింది. ఇద్దరం లేచి నిలబడ్డాం. ఆ అమ్మాయి స్ట్రోలర్ నిపైన పెట్టి ఏర్ బేగంత పెద్ద హేండ్ బేగ్ తో వచ్చి కిటికీ పక్కనీట్లో కూర్చుంది.

ఆ అమ్మాయిని చూసి నేను కళ్ళు తిప్పుకోలేకపోయాను. నా జీవితంలో నేను చూసిన పదిమంది అందగత్తెల్లో ఈ అమ్మాయి ఒకరు. మెరిసే పార్సెలిన్ లాంటి చర్మం. వత్తయిన కనురెప్పలు, దట్టమైన కనుబొమ్మలు తీరుగా ఉన్నాయి. కాఫీ రంగు కనుపాపలు. 'పర్షియన్ బ్యూటీ' అనుకున్నాను. తొడలమీద చిరుగులు ఉన్న రిఫ్ట్ జీన్స్, టీ పర్ట్ వేసుకుంది. పాతికేళ్ళలోపు ఉంటుంది వయసు.

అలా తదేకంగా చూస్తే బావుండదని తెలుగు సినిమాలు ఏమున్నాయో చూడసాగాను. తర్వాత మావారితో చెప్పాను.

"నా పక్కన అమ్మాయి ఎంత అందంగా ఉందో చూడండి."

"అవును" ఆయన ఒప్పుకున్నారు.

"ఇండియా?" ఆ అమ్మాయి తన బేగ్ ని ముందు సీట్ కిందకి తోసి అడిగింది.

"యస్" చెప్పాను.

"మీరు యు.ఎస్ లో ఉంటారా?" ఆంగ్లంలో అడిగింది.

"లేదు. మా అమ్మాయి హ్యూస్టన్ లో ఉంటుంది. తన దగ్గరకి వచ్చి మూడునెలలు ఉండి ఇండియా వెళ్ళిపోతున్నాం" చెప్పాను.

"మీ అమ్మాయికి పెళ్ళయిందా?" అడిగింది.

"లేదు. ఇక్కడ ఉద్యోగం చేస్తూ వంటరిగా ఉంది" చెప్పాను.

ఆ అమ్మాయి ఎందుకో దిగులుగా చూసింది.

"చాలా లక్ష్మీ" గొణిగింది.

"నువ్వు ఎక్కడినించి?" అడిగాను.

"తబూక్. సాదీ"

"ఓ! హ్యూస్టన్లోనే ఉంటావా?" అడిగాను.

"లేదు. తబూక్లోనే"

ఇంకేం అడగాలో తెలీక మౌనంగా ఉండిపోయాను.

"నేను నాలుగునెలలనించి ఇక్కడే ఉన్నాను" కొద్దిసేపాగి చెప్పింది.

"ఓ! ఒక్కదానివేనా?" అడిగాను.

"లేదు. మా నాయనమ్మకి తోడుగా ఉన్నాను."

"ఆవిడ ఇక్కడుంటారా?"

ఆ అమ్మాయి అది పట్టించుకోకుండా చెప్పింది.

"మీ అమ్మాయి చాలా లక్ష్మి"

"ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"ఇక్కడ ఉంటోంది కదా? వంటరిగా" నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"నీ పేరు?" అడిగాను.

"అతియా"

"బాగుంది" చెప్పాను.

ఆ అమ్మాయిని చూస్తే నాకెందుకో అనుమానం వచ్చింది. ఓ క్షణం తటపటాయించి చెప్పాను.

"ఇండాక బాత్‌రూంలో ఎవరో ఏడుస్తున్నారు పాపం"

ఆ అమ్మాయి కళ్ళు రెపరెపలాడాయి.

"అది నేనే" చెప్పింది.

నాకు ఏమి మాట్లాడాలో అర్థంకాక మౌనంగా ఉండిపోయాను.

"మీకు ఆసక్తి ఉంటే చెప్తాను. పెద్దకథ" ఓ నిమిషం తర్వాత చెప్పింది.

"చెప్పు ఖాళీగా కూర్చోవడమేగా. పనేం ఉంది?"

"మా నాన్నకి చాలా చాదస్తం. ఆడపిల్లలు బయట అడుగుపెట్టకూడదు అనే మనస్తత్వం. మా ఊళ్ళో చాలా స్కూల్స్, అంటే మా అరబిక్ స్కూల్స్ కాకుండా, అమెరికన్, బ్రిటిష్ స్కూళ్ళున్నాయి కాని మమ్మల్ని స్కూల్కి పంపలేదు. మా అక్క, నేను, చెల్లి ముగ్గురం ఇంట్లోనే చదువుకున్నాం. ఓ అరబిక్ టీచర్, ఓ ఇంగ్లీష్ టీచర్ వచ్చి మాకు ఆ రెండు భాషలు నేర్పించారు. తర్వాత గణితం, సైన్స్ లాంటివి కూడా. వీళ్ళంతా లేడీ టీచర్స్. మాకో చిన్న తమ్ముడున్నాడు. వాడికి పద్నాలుగేళ్ళు. వాడు మాత్రం స్కూల్కి వెళ్తాడు."

విమానం టేకాఫ్ అయింది. ఆ అమ్మాయి ఏర్‌హోస్టెస్‌ని పిలిచి మంచినీళ్ళు అడిగింది. తర్వాత చెప్పింది.

"మేము హిజాబ్ (జుట్టు కనపడకుండా తలకి కట్టుకునే స్కార్ఫ్ లాంటిది) అబయా (బుర్ఖా) తప్పకుండా ధరించాలి. బయటకి అడుగుపెట్టకూడదు. ఒకవేళ వెళ్ళాలన్నా డ్రైవర్ తో వెళ్ళాలి. మేం స్వతంత్రంగా వెళ్ళడానికి లేదు. (ఇప్పుడు సౌదిలో ఆడవారు డ్రైవ్ చేసేందుకు నిబంధనలు సడలించారు) నాయనమ్మ, నాన్న, బాబాయ్ మేమంతా కలిసి ఓ పెద్ద ఇంట్లో ఉంటాం. బాబాయ్ కి ఒక కొడుకు, ఇద్దరు కూతుళ్ళు. వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళయ్యాయి. ఆ తమ్ముడు చదువుకుంటున్నాడు. బోర్ కొడుతోందా?" అడిగింది.

"లేదు లేదు. చెప్పు. నాకు మీ సంస్కృతి గురించి అసలు తెలీదు. ఇన్‌ట్రస్టింగ్" చెప్పాను.

"మా నాన్న, బాబాయ్, తమ్ముళ్ళ దృష్టిలో ఆడవాళ్ళంటే చీమలు, దోమలు. వాళ్ళు మమ్మల్ని మనుషులుగా చూడరు. మాలాంటి అనేక అంతఃపురాల్లో ఎంతమంది యువతులు నిస్సహాయంగా పడివున్నారో మీకు తెలీదు. అమ్మ, పిన్ని షాపింగ్‌కి లండన్ వెళ్తారు. ముత్యాలు కుట్టిన ముఖమల్ దుస్తులు, ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన పల్నని నైలాన్ దుస్తులు, ఇంకా అనేక మేకప్ సామగ్రి కొనుక్కొన్నారు. అవి చూస్తే నాకు నవ్వుస్తుంది. మందపాటి ముసుగులోంచి ఈ దుస్తుల అందాలేవీ కనబడవు. బయటకే వెళ్తే ముఖంకూడా కప్పేయాలి కాబట్టి మేకప్ కనిపించదు. మరి వీళ్ళెందుకు అలా షాపింగ్ అని, హిండ్ బాగ్స్ నిండా దినార్లు నింపుకుని వెళ్తున్నారు? అనుకునేదాన్ని. కొంతకాలానికి ఆ ముచ్చటా తీరిపోయింది" ఆమె ఆగింది.

"పడుకుంటానన్నావుగా? వెనకసీట్లు ఖాళీగా ఉన్నాయి. వెళ్ళి పడుకో" పేంట్రీలోకి వెళ్ళి డైట్ కోక్ తెచ్చుకున్న మావారు చెప్పారు.

"ఆగండి. ఈ అమ్మాయి ఆసక్తికరమైన విషయాలు చెప్తోంది. ఇంకా ప్రేమ, వియోగం, ఏడుపు దాకా రాలేదు. విననీయండి" తెలుగులో విసుక్కున్నాను. ఆ అమ్మాయి నన్ను చూసి నవ్వి చెప్పింది.

"ఇప్పుడు మీరు నీ హాస్పిటల్‌తో రూడ్‌గా మాట్లాడారు కదా? మా ఇంట్లో అలా మాట్లాడితే తక్షణం దెబ్బలు, తర్వాత విడాకులు"

"చెప్పు లండన్ ముచ్చట ఎందుకు తీరిపోయింది?" ఆ మాటలు పట్టించుకోకుండా అడిగాను.

"వాళ్ళకి తోడుగా వెళ్ళిన పిన్నకొడుకు, పిన్ని ఓ షాప్‌లో హిజాబ్ లేకుండా సేల్స్ మేన్‌తో మాట్లాడుతూండడం ఫోటో తీసాడు. మా ఊరు రాగానే వాడు దాన్ని వాళ్ళ నాన్నకి చూపించాడు. ఆ రోజు మా బాబాయ్ పిన్నిని బెల్ట్‌తో కొట్టిన దెబ్బలకి మేమంతా భయపడి జ్వరాలు తెచ్చుకున్నాం. దాంతో వారు ఆ మాత్రం స్వాతంత్ర్యం కోల్పోయారు. నేను కొంచెం పెద్దయ్యాక నాకు అర్థమైంది. అమ్మ, పిన్ని షాపింగ్ మోజుతో వెళ్ళేవారు కాదు. కాస్త స్వేచ్ఛావాయువులు పీల్చుకోవాలని వెళ్ళేవారు. వారు కొని తెచ్చిన అనేక వస్తువులు, దుస్తులు ఇంకా కవర్లలోనే ఉన్నాయి. సాధారణంగా నాన్నో, బాబాయో వ్యాపారపని మీద వెళ్ళేప్పుడు వాళ్ళని తీసుకువెళ్ళేవారు. వాళ్ళు తమ పనులు చూసుకోడానికి వెళితే అమ్మ, పిన్ని హిజాబ్‌లు, అబయాలు లేకుండా స్వేచ్ఛగా తిరిగి షాపింగ్ చేసేవారు. డ్రైవర్ కారులోనే ఉంటాడు కాబట్టి వీళ్ళ గుట్టు రట్టుకాలేదు. తమ్ముడు ఈసారి తోడుగా నేను వస్తానని వెళ్ళాడు. రంజాన్ షాపింగ్ చేసుకొస్తాం అని వీళ్ళు వెళ్ళారు. కొడుకే తనని ఇలా దోషిలా నిలబెడతాడని మా పిన్ని అనుకోలేదు పాపం" ఆమె ఆగింది.

ఎయిర్ హోస్టెస్ లంచ్ సర్వ్ చేసి వెళ్ళింది. నిశ్శబ్దంగా తిన్నాం. తర్వార అతియా చెప్పడం ఆరంభించింది.

"మీరెప్పుడైనా కోళ్ళ గూట్లో కోళ్ళని చూసారా? మేమలా మా ఇంట్లో కొన్ని గదుల్లోనే తిరుగుతుంటాం. ముందు గదుల్లోకి వెళ్ళకూడదు. మా నాయనమ్మ ఒక రాక్షసి. మా నాన్న, బాబాయిలకి ఆవిడంటే ప్రాణం. మా అందరి మీద నాన్నకి కంప్లయింట్స్ చెప్పి మమ్మల్ని తిట్టించి, కొట్టించి ఆనందపడేది. ఆ గయ్యాళి ఒకరోజు కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. నాన్న సమయానికి ఇంట్లోనే ఉన్నారు. ఆవిడని వెంటనే హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళారు. టెస్ట్‌లు చేసాక తెలిసింది, ఆవిడకి లుకేమియా. ఆ రోజు మా ఇంట్లో అమ్మ, పిన్ని ఆనందంగా పాయసం చేసుకుని తిన్నారు. నాన్న, బాబాయ్ ఏడ్చారు ఇంకా మొదటి స్టేజ్‌లోనే ఉందని, అమెరికాలో వైద్యం చేస్తే బతుకుతుందని మా ఊరు డాక్టర్స్ చెప్పారు."

"మనిషి చచ్చిపోతేందంటే పాయసం వండుకు తిన్నారా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"అవును ఆవిడ వాళ్ళని అంత వేధించింది" అతియా చెప్పింది.

"మా దేశంలో మేము కూడా దుర్మార్గులని దేవుడు చంపినందుకు గుర్తుగా పండుగ చేసుకుంటాం. ఇదీ అలాంటిదే" ఒప్పుకున్నాను.

"ఇప్పుడు అమెరికా ట్రిట్యూంట్ గురించి ఆలోచనలు చేసారు. మా బంధువుల్లో ఒకాయన త్రోట్ కేన్సర్ కి అమెరికాలో చికిత్స చేయించుకుని ఆరోగ్యంగా తిరిగి వచ్చాడు. బాబాయ్ ఆయన్ని కలిసి మాట్లాడాడు. ఆయన మాకు కావలసిన సమాచారం అంతా వివరంగా చెప్పి, కొన్ని ఫోన్ నంబర్స్ కూడా ఇచ్చాడు. హ్యూస్టన్ లో తను చికిత్సపొందిన హాస్పిటల్ కి వెళ్తే, మా నాయనమ్మ నూరేళ్ళు ఆనందంగా జీవిస్తుందని హామీకూడా ఇచ్చాడు. ఆ విషయం మీద ఇంట్లో చర్చలు మొదలయ్యాయి. మాకు వాటిలో పాలుపంచుకోడానికి కాని, సలహాలు ఇవ్వడానికి కాని అనుమతిలేదు కదా! దాంతో మేమంతా వెనక గదిలో కూర్చుని వాళ్ళ మాటలు విన్నాం.. మీరు పడుకుంటారా?" అడిగింది.

"లేదు. చెప్పు" చెప్పాను.

"మా దేశం నించి అమెరికాకి మెడికల్ టూరిజం చాలా ఎక్కువ. మాకు డబ్బుకి, వీసాలకి ప్రాబ్లం లేదు కానీ నాయనమ్మతో ఎవరు ఉండాలి అనే విషయం దగ్గర సమస్య వచ్చింది. నాన్నకాని, బాబాయ్ కాని అన్ని నెలలు ఉండటం అసంభవం. వాళ్ళ వ్యాపారాలు అందుకు అనుమతించవు. పైగా వాళ్ళకి ఇంగ్లీష్ సరిగ్గా రాదు. వేరే దేశాలకి వ్యాపార పనిమీద వెళ్ళినా కూడా ఇంగ్లీష్ తెలిసిన అరబ్ ని తీసుకెళ్తారు. కాని దుబాయిలో సహా నెలల తరబడి వాళ్ళు ఉండలేరు. అమ్మ, పిన్నికి కూడా అదే సమస్య. ఇంగ్లీష్ రాదు. డాక్టర్స్, నర్స్ లతో వాళ్ళు మాట్లాడలేరు. మా తమ్ముడు చిన్నవాడు. బాబాయ్ కొడుకు మెడికల్ కాలేజీలో చేరడానికి శిక్షణ తీసుకుంటున్నాడు. అక్కలకి పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. ఇక మిగిలింది నేను. నన్ను వంటరిగా ఉంచడానికి నాన్న మొదట్లో ఒప్పుకోలేదు. కాని తల్లిమీద ప్రేమ, తప్పనిసరి పరిస్థితులవల్ల ఒప్పుకోక తప్పలేదు. ఏర్పాట్లు చక్కచక్క జరిగిపోయాయి. నాలుగు నెలల క్రితం నాన్న, నేను, నాయనమ్మ ఈ ఏర్పాట్లలో దిగాం. మా బంధువు చెప్పినట్లుగానే హాస్పిటల్ పక్కనే సర్వీస్ అపార్ట్ మెంట్స్ ఉన్నాయి. వాటిలో చాలామంది మాకులాగే బెహరిన్, కువైట్, సౌదీ, మస్కట్ లాంటి గల్ఫ్ దేశాలనించి వచ్చిన వారువున్నారు." అతియీ ఆగి ఓ గుక్క మంచినీళ్ళు తాగి మళ్ళీ చెప్పాగింది.

"నాయనమ్మని హాస్పిటల్ లో చూపించాం. తగ్గడానికి 95శాతం ఛాన్సెస్ ఉన్నాయని, వయసు ఎక్కువ కాబట్టి అడ్మిట్ చేస్తే మంచిదని చెప్పారు. ఆవిడని ఇన్ ఫోమ్ లోగా అడ్మిట్ చేసి, నాకు కావలసిన వస్తువులు కొచ్చి, లక్షజాగ్రత్తలు చెప్పి నాన్న తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. రోజూ ఉదయం, సాయంత్రం హాస్పిటల్ కి వెళ్ళి నాయనమ్మని చూడడం, ఆవిడకి కావలసిన అవసరాలు తీర్చడం, డాక్టర్ తో మాట్లాడి ఆవిడ ఆరోగ్య పరిస్థితి గురించి నాన్నకి ఫోన్ చేసి చెప్పడం ఇవే నా బాధ్యతలు. ఈ మధ్యలో సమయం అంతా నాదే నా ఇర్ వై మూడేళ్ళ జీవితంలో ఈ స్వేచ్ఛ, ఈ అనుభవం నాకు కొత్త. మధ్యాహ్నాలు తోచేది కాదు."

అతియీ లేచి బాత్ రూం కి వెళ్ళొచ్చి మళ్ళీ కొన్ని మంచినీళ్ళు తాగి చెప్పడం ఆరంభించింది.

"ఓ మధ్యాహ్నం విసుగ్గా అనిపించి హిజాబ్, అబయా ధరించి మా అపార్ట్ మెంట్ తలుపు తీసి బయటకి చూసాను. తన తల్లితో ఈజిప్ట్ నించి వచ్చిన ఒకమ్మాయి కనిపించింది. తను స్కర్ట్, బ్లౌజ్ లలో, జుట్టు విరబోసుకుని అందంగా ఉంది. గడ్డిమీద నడుస్తోంది. నన్ను చూసి నవ్వి అడిగింది.

"ఇంట్లో కూడా ఇలాగే ఉంటావా?"

ఈజిప్ట్ లో పరదా పద్ధతిలేదని నాకు తెలుసు అందుకని చెప్పాను. "తప్పదు కదా? మా ఆచారం."

"ఎంటి ఆచారం? స్విమ్మింగ్ పూల్ దగ్గర కూర్చున్న ఆంటీని చూడు, ఎంత స్టయిల్ గా పాట్టిగోన్ వేసుకుందో! వాళ్ళది కువైట్. తను అక్కడికి వెళ్ళితే మళ్ళీ ఈ అలంకారాలన్ని వేసుకుంటుంది. ఇక్కడ అవసరమా?" ఆ అమ్మాయి నిలదీసింది.

"తప్పుకాదా?" భయంగా అడిగాను.

"ఏంకాదు. మా కంప్లీలో పర్దా వేసుకోకూడదు తెలుసా?"

"కాని మా నాన్నకి తెలిస్తే చంపేస్తారు."

"ఎవరు చెప్తారు? నీకేం భయంలేదు. ఈ బంగారు రోజులు మళ్ళీ రావు. హాయిగా స్వేచ్ఛగా ఉండు" ఆ ఈజిప్ట్ అమ్మాయి చెప్పింది.

ఇంతలో కువైట్ లేడీ కూడా వచ్చింది. ఆవిడకి ఈజిప్ట్ అమ్మాయి నా గురించి చెప్పింది. మా అమ్మ వయసున్న ఆమె మోకాళ్ళదాకా ఉన్న గౌనుని సరిచేసుకుంటూ చెప్పింది.

"మనం పర్షియన్ చాటున వున్నది చాలు బేటీ. నేనొక్కడానే ఈ దేశం వచ్చాను. కువైట్ సరిహద్దులు దాటగానే ఏర్ హోస్టెస్లు ఆల్కహాల్ సర్వీస్ చేసారు. నా స్వేచ్ఛని సెలబ్రేట్ చేసుకోవాలని అనిపించింది. రెడ్ వైన్ తాగాను. రెండు చిన్న సీసాలు. ఇక్కడికి వచ్చాక నా బుర్ఖాని క్లోజెట్లో తగిలించి మా మామగారిని చూడడానికి వెళ్ళినప్పుడే నా ఒంటికి తగిలించుకుంటాను. నువ్వు అదే చెయ్య." "

"ఆ మాటలకి నాకు ధైర్యం వచ్చింది. ఈజిప్ట్ అమ్మాయితో, తన పేరు సబా, షాపింగ్ చేసి నాకు ఇష్టమైన దుస్తులు కొనుక్కున్నాను. ఆ తర్వాత ఈ నాలుగునెలలు నేను నా జీవితాన్ని నా ఇష్టం వచ్చినట్లు గడిపాను. నాన్నవాళ్ళకి ఫోన్లో ఎప్పుడూ అందుబాటులో ఉండడం, నాయనమ్మ చాలావరకు కోలుకోవడంతో సాదీలో వాళ్ళకూడా నా విషయంలో తృప్తిగా ఉన్నారు. ఇంతలో మా బాబాయ్ కొడుకు నా నెత్తిన ఓ బాంబ్ పేల్చాడు.." అతియా దుఃఖంగా ఆగింది.

"ఏమైంది? మళ్ళీ నీ ఫాటో తీసాడా ఏమిటి?" ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"లేదు. వాడి కోచింగ్ అయిపోయింది. మెడికల్ స్కూల్లో చేరడానికి చాలా టైముంది. అందుకని వాడు 'నేను యు.ఎస్ వెళ్ళి నాయనమ్మని చూసుకుంటా' అని బాబాయ్ కి చెప్పాడు. దాంతో బాబాయ్ ఆ విషయం నాన్నకి చెప్పాడు. ఆడపిల్లని వంటరిగా పరాయిదేశంలో ఉంచానన్న బాధతో కుమిలిపోయే నాన్న వెంటనే ఒప్పుకుని, నాకు ఫోన్ చేసి టిక్కెట్లు కొనుక్కుని, నా సామాను సర్దుకుని తబాక్ వచ్చేయమని చెప్పాడు.

నాకు వాడిమీద ఎంత కోపం వచ్చిందంటే, వాడి మొహం కూడా చూడబుద్ధికాలేదు. ఇదే విమానంలో ఉదయం వాడు దిగాడు. దీనిలోనే కావాలని నేనూ టిక్కెట్ కొనుక్కున్నాను. వాడు అరేబియాలో ఉంటే, నేను డిపార్చర్లో ఉన్నాను" అతియా చెప్పింది.

"మరి ప్రేమ సంగతి ఏమిటి? " తటపటాయిస్తూ అడిగాను.

"ప్రేమా? ప్రేమేమిటి?" తెల్లబోయింది.

"మరి నువ్వు బాత్ రూంలో ఎందుకు ఏడ్చావు? నువ్వు ప్రేమించిన వాడిని వదిలి వస్తున్నందుకేగా?"

అతియా మొహం కోపంతో ఎర్రబడింది.

"ప్రేమకోసమే ఏడుస్తారా?" అడిగింది.

"మరి? నీ వయసు అమ్మాయికి ఇంకేం సమస్యలుంటాయి?"

అతియా తల అడ్డంగా ఊపుతూ చెప్పింది.

"మీకు తెలీదు. మీకు తెలీదు. మీరు అనుభవించలేదు. మీకు అర్థం కాదు."

నేను ప్రశ్నార్థకంగా చూసాను.

"నేను నాలుగునెలలు నా ఇష్టప్రకారం స్వేచ్ఛగా ఉన్నాను. అంటే ఎవరితోనో తిరిగానని కాదు. ప్రేమ పెళ్ళిళ్ళు మాకు అసాధ్యం అని తెలిసినప్పుడు ఎలా ప్రేమిస్తాను? అసలు నా దృష్టి దానిమీదకే పోలేదు. నేను ప్రేమించింది స్వేచ్ఛని. నా ఇష్టం వచ్చినప్పుడు తిన్నాను. ఇష్టంలేకపోతే మానేసాను. ఇష్టం వచ్చినప్పుడు లేచాను. తెల్లవార్లూ టి.వి చూసాను. తెల్లారుఝామున పడుకున్నాను. ఊబర్ ఎక్కి మాల్స్ కి వెళ్ళాను. సినిమాలకి, పార్క్ లకి వెళ్ళాను. వీటన్నిటికీ నాకిష్టమైన దుస్తుల్లో వెళ్ళాను. డిన్నర్ కి రెస్టారెంట్స్ కి వెళ్ళాను. పెద్ద సౌండ్ తో

మ్యూజిక్ విన్నాను. నా జీవితంలో నెరవేరదు అనుకునే కల - స్విమ్మింగ్! స్విమ్మింగ్ క్లాస్ లో చేరి నేర్చుకున్నాను. ఒక పక్షిలా నేను స్వేచ్ఛా జీవితం గడిపాను. ఇప్పుడు దుబాయ్ లో ఈ విమానం దిగగానే నేనేం చేయాలో తెలుసా? ఎదురుగా కనిపించే బాత్ రూంలోకి వెళ్ళి, ఈ బట్టలు మార్చుకుని ముత్యాలు కుట్టిన ముఖమల్ డ్రెస్ వేసుకుని దానిమీద అది కనిపించకుండా హిజాబ్, అబయా ధరించాలి అవసరమైతే తప్ప ఎదుటివాళ్ళని తలెత్తి చూడకుండా నేలచూపులు చూడాలి. పెళ్ళి కావాల్సిన పిల్ల ఎలా ఉండాలో మా నాయనమ్మ, నాన్న చెప్పి చెప్పి తలెత్తితే తలమీద కొట్టేవారు. కాబట్టి అలాగే వినయంగా వంగి ఉండాలి. తర్వాత మా ఊరి ఫ్లయిట్ ఎక్కాలి. తెలిసినవాళ్ళు ఉండొచ్చు కాబట్టి, అటూ ఇటూ కదలకుండా కూర్చోవాలి" అతియా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. మునివేళ్ళతో తుడుచుకుని మళ్ళీ చెప్పింది.

"మళ్ళీ మా అంతఃపురంలోకి వెళ్ళిపోతాను. ఉక్క, చెమటల్లో సాంప్రదాయ వస్త్రాలు ధరించి ఉక్కిపోతాను. నాన్న తెచ్చిన వరుడ్డి తలదించుకుని పెళ్ళి చేసుకుంటాను. మా నాయనమ్మలాంటి అత్త దొరికితే, రోజూ దెబ్బలే! మిగిలిన వారికన్నా మా ఆడవాళ్ళకి గృహహింస ఎక్కువ. ఎందుకంటే వాళ్ళకి పుట్టింటి అండ దొరకదు. కనక అణిగి మణిగి ఉంటారు. ఉండాలి. మా అక్కకి చెల్లికి లేని సమస్య నాకేంటంటే, నేను ప్రపంచాన్ని చూసాను. మిగిలిన స్త్రీలు ఎలా జీవిస్తున్నారో చూసాను. ఇప్పుడు నన్ను ఆ బావినే ప్రపంచం అనుకోమంటే అనుకోలేను..." అతియా సన్నగా ఏడవసాగింది.

"ఆ అమ్మాయిని ఎందుకు ఏడిపిస్తావు? నీ యక్షప్రశ్నలు ఆపు."

మానిటర్లో ఇరాన్ సినిమా చూస్తున్న మావారు నన్ను కసిరారు.

ఆ అమ్మాయి అది విని తలెత్తి నాతో చెప్పింది.

"మీ భాష అర్థమైపోయింది. లేదు.. లేదు మీ వల్ల ఏడవడంలేదు."

"మరి తనతో చెప్పు. నన్ను అనవసరంగా అపార్థం చేసుకుంటారు" కోపంగా చెప్పాను.

అతియా నవ్వింది. తర్వాత చెప్పింది.

"నేను మా ఊళ్ళోనే ఉండిపోతే బావుండేది. కాని స్వేచ్ఛా, స్వతంత్రాల రుచి చూసాక మళ్ళీ పంజరంలోకి వెళ్ళాలంటే బాధ. ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా ఎక్కువ బాధ స్వేచ్ఛని పోగొట్టుకుంటే కలిగే బాధ. అందుకే, ఆ స్వేచ్ఛని కోల్పోతున్నందుకే నేను ఏడ్చాను. నేను మళ్ళీ జీవితంలో ఇక్కడికి రాను. ఒకవేళ వచ్చినా ఈ స్వేచ్ఛని అనుభవించను. ఇరవైమూడేళ్ళ సాధారణ యువతిలా జీవించలేను. అత్యద్భుతమైన నాలుగునెలలు నాలుగు నిమిషాల్లా గడిచిపోయాయి. నేను కోల్పోతున్న స్వేచ్ఛ కోసం ఏడ్చాను. రెక్కలు కత్తిరించిన విహంగంలా విలవిల్లాడాను. అంతేకాని ప్రేమకోసం, ప్రేమికుడి కోసం ఏడవలేదు. నా భవిష్యత్తు గురించి ఏడ్చాను. నేను చివరిసారిగా స్వేచ్ఛగా ఏడవాలనుకున్నాను. ఎలాంటి దాపరికం లేకుండా మనసారా..." అతియా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

ఆ తర్వాత ఆమె నాతో మాట్లాడలేదు. ఘనీభవించిన దుఃఖంలా స్థబ్ధుగా ఉండిపోయింది.

దుబాయ్ ఏర్పోర్ట్ లో దిగేముందు మాత్రం చెప్పింది.

"బై మేమ్! మీ పిల్లల స్వేచ్ఛకి ఎప్పుడూ అడ్డుపడకండి"

ఆమె మాకంటే ముందుగా దిగిపోయింది.

దుబాయ్ ఏర్పోర్ట్ లో కనిపించే పర్షియన్ మహిళలని చూసి నేను మావారితో చెప్పాను.

"ఆ అమ్మాయి ఏంటో అర్థంకాలేదు నాకు. వాళ్ళ ఆచారాలు వాళ్ళవి. ఆ పద్ధతులు నచ్చకపోతే పెళ్ళయ్యాక భర్తతో చెప్పి మార్చుకోవచ్చుగా? ఈ రోజుల్లో మగపిల్లలు పెళ్ళవగానే పెళ్ళాం కొంగు పట్టుకుని తిరుగుతున్నారు"

"మనకి అనుభవంలేని విషయాలని మనం అర్థం చేసుకోలేం. ఎవరి బాధనైనా తెలుసుకోవాలంటే, వాళ్ళ చెప్పుల్లో కాళ్ళు పెట్టి తెలుసుకోవాలి. ఆ అమ్మాయి కష్టాలేమిటో" మా వారు నా మాటలు ఖండిస్తూ చెప్పారు.

"ఎమో మరి? సాదీ, బిజినెస్ ఫేమిలీ, లండన్ షాపింగ్, అమెరికా చికిత్స అంటే బాగా ఉన్నవాళ్ళే అయింటారు. దేనికీ లోటు ఉండదు. మరి ఆ ఏడుపు ఎందుకో?" నాలోని మధ్యతరగతి ఇల్లాలి మనస్థత్యంతో చెప్పాను.

"పంజరం, ఇనపదైనా, బంగారపుదైనా పక్షికి పెద్ద తేడా ఉండదనుకుంటా" మా వారు చెప్పారు అక్కడితో ఆ సంభాషణ ముగిసింది.

ఇప్పుడు దాదాపు నాలుగేళ్ళ తర్వాత 'లాక్ డౌన్ ఇంట్లోంచి బయటకి రాకూడదు' అని ప్రభుత్వం ఆంక్షలు విధించింది. సాధారణంగా నేను ఎప్పుడూ ఇంట్లోనే ఉంటాను. నెలకోసారి కూడా బయటకి వెళ్ళను. అలాంటి నేను, 'బలవంతంగా ఇంట్లోనే ఉంచబడుతున్నాను' అనే భావనతో డిప్రెస్ అయ్యాను.

"ఈ లాక్ డౌన్ ఎప్పుడవుతుందో?" అని పదే పదే అనుకోసాగాను.

"ఎక్కడికి వెళ్ళామని?" మా వారు అడిగారు.

"నా మొహం. నేనెక్కడికి వెళ్ళాను?" చెప్పాను.

"మరి తేడా లేనప్పుడు ఎందుకు అన్నిసార్లు అనుకుంటావు? హాయిగా ఇంట్లో ఉన్నావు. టి.వి చూసుకుంటున్నావు. ఫోన్లలో మాట్లాడుతున్నావు. మరి నీకు వచ్చిన కష్టం ఏంటి?" మా వారు అడిగారు.

చెళ్ళున కొట్టినట్లుగా నాకు అతియా గుర్తొచ్చింది. 'స్వేచ్ఛ కోసం ఏడాను' అన్న ఆ అమ్మాయి మాటలు గుర్తొచ్చాయి. రెండు నెలలకే స్వేచ్ఛకోసం తపిస్తున్న నేను, జీవితాంతం బందీగా ఉండాలని ఆ అమ్మాయి ఏడ్చిన ఏడ్పుని ఇప్పటికీ అర్థం చేసుకున్నాను.

[Click here to share your comments](#)

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)